

På grund häraf hemställer jag vördsammast,
att Riksdagen för sin del ville besluta, att befrielse
från första årets vapenöfning med beväringen ej vidare
medgifves medlem af de frivilliga skarpskytteföreningarna.

Stockholm den 27 Januari 1878.

Carl Ericson.

N:o 124.

*Af Hr L. J. Larsson: Om anslag för anläggning af nya samt
omläggning och förbättring af backiga eller eljest mindre
goda vägar.*

Så väl genom ålderspresidentens tal vid början af Andra Kammarens förhandlingar vid denna riksdag, som ock från tronen har man fått höra, att sparsamhet bör iakttagas; en regel, som för hvarje svensk man bör vara det rättesnöre, som håller beräkningarna inom behöriga gränser. Och så vida ej gränsstrecket uppdrages så, att sparsamheten befrämjas på den lugna utvecklingens bekostnad och således mera skadar än gagnar, är regeln god och bör af alla efterföljas, icke minst af medlemmarna i en riksförsamling; men ett gammalt ordspråk säger: ingen regel utan undantag; och jag vill försöka visa ett undantag, der öfverträdande af denna regel skulle medföra en välgörande verkan.

Under flera föregående riksdagar hafva motioner blifvit väckta, vid sistlidne riksdag af Herr J. G. Granlund, derom, att anslaget för anläggning af nya och förbättring af gamla vägar skulle höjas från 200,000 till

300,000 kronor. Detta anslag, liksom anslagen för mindre kanaliseringar, smärre hamnbyggnader och utdikningsföretag, är må hända ett bland de gagneligaste, och man bör väl vid sådant förhållande tillse, att, då man i denna väg talar om hushållning, man ej silar mygg och sväljer kameler. Går man tillbaka till den tid, då allmänna vägar voro sällsynta, och vägarne byggdes på kullar och bergssluttningar, emedan man ej trodde det vara möjligt att anlägga en väg öfver en mosse eller sidländ mark, hvarigenom vägbanan skulle kunnat blifva jemn, och jemför den tidens vägar med nutidens, måste man förvånas öfver förfädrens arbeten, oaktadt de utfördes efter deras bästa förmåga och öfvertygelse. Numera måste emellertid de backiga vägarne anses såsom en plåga för djuren och en svårighet för trafikanten. Tänker man vidare på de fördelar, som äro beredda dem, som fått jernvägar i sin närhet, i olikhet mot dem, som sakna denna fördel, så synes mig, som de senare vore fullt berättigade att få en ringa hjälp i sina företag, i synnerhet som de förre till en stor del erhållit sina fördelar på statens bekostnad. Dessutom kan ett litet men väl användt anslag för många bereda lättnad i kommunikationer, gifva tillfälle till beröring med jernvägar och båtleder samt bereda den fattige arbetaren syselsättning, mest välgörande i en tid, då man som bäst hör ropet på sparsamhet.

Stats-Utskottet har i sitt betänkande N:o 24 vid sistlidne riksdag anfört som skäl för vägran att föreslå förhöjning uti ifrågavarande anslag, att Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen icke tillstyrkt regeringen att höja detsamma; men detta hinder synes mig nu vara undanröjdt, ty Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har nu, enligt statsrådsprotokollet för den 7 Januari detta år, till Kongl. Maj:t hemställt att, då i jembredd med landets fortgående utveckling och jernvägsanläggningarnes utsträckning behovet af nya landsvägsförbindelser betydligt tilltagit, och dertill kommer att i flere trakter af riket nödiga utfartsvägar saknas, jemte det att äldre vägar tarfvade förbättring, anslaget till bidrag för anläggning af nya samt omläggning eller förbättring af backiga eller eljest mindre goda vägar måtte, desto hellre som hos Styrelsen inneläge planer för 43 särskilda väganläggnings- eller förbättringsarbeten af den omfattning, att deras understödjande med vanliga belopp skulle medtaga omkring 600,000 kronor, för år 1879 utgå med ett från 200,000 till 300,000 kronor ökad belopp.

I följd häraf vägar jag härmed vördsamt föreslå:

att Riksdagen för år 1879 måtte ställa till Kongl. Maj:ts förfogande ett belopp af 300,000 kronor till

understöd för anläggning af nya samt omläggning och förbättring af backiga eller eljest mindre goda vägar.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1878.

L. J. Larsson,
från Jönköpings län.

I förestående motion instämma:

Magnus Andersson. Carl Mejenqvist. Johannes Andersson. J. Erickzon.
S. Johnson. J. G. Granlund. P. Engman.